

країни, скорочення робочих місць в реальному секторі економіки, порушення трудових прав працівників, недоліки в системі охорони праці тощо.

Серед факторів, які створюють загрозливі тенденції на ринку праці, були виділені такі основні: демографічна ситуація, тіньова зайнятість населення, загрозливі розміри трудової міграції кваліфікованої робочої сили з України за кордон та ін. [2].

Здійснюючи пошук шляхів для вирішення поставленої проблематики варто зауважити, що вирішення проблем зайнятості не здатне в повній мірі нейтралізувати вплив факторів макроекономічного середовища, що негативно впливають на розвиток соціально-трудоного потенціалу. Разом із тим, включення приведених вище напрямів державної політики до пріоритетних у найближчі роки формує передумови для більш якісної адаптації населення до мінливих умов зовнішнього середовища, що в цілому призводять до підвищення соціально-трудоного потенціалу. Серед актуальних індикаторів такої адаптації доцільно виділити: здатність до саморозвитку в процесі колективного пізнання; можливість перепідготовки та освоєння працівниками нових професій; сприяння самостійній зайнятості особами, що втратили роботу; перепрофілювання господарської діяльності суб'єктів малого бізнесу відповідно до ринкових коливань та впливу кризових явищ, що відбуваються у вітчизняній економіці, і насамкінець адаптивність та стійкість до зовнішніх дестабілізаційних факторів впливу.

Серед заходів, що заслуговують на увагу в аспекті якісного формування та збереження соціально-трудоного потенціалу, доцільно виділити стимулювання населення до самозайнятості, що забезпечить можливість для ефективного функціонування інфраструктурного забезпечення підприємництва. Крім того, беручи приклади стрімкого розвитку ІТ-компаній [3], варто зауважити, що термін «соціально-трудогий потенціал» на сьогодні набуває нового, більш якісного змісту, що проявляється у поступовому витісненні фізичної праці та її інтелектуальним наповненням. Перспективним шляхом підвищення соціально-трудоного потенціалу за таких умов є структурні зрушення національної економіки в напрямі формування потужного сектору, представленого галузями економіки знань.

Література:

1. Державна служба зайнятості [Електронний ресурс] : офіційний веб-сайт. – Режим доступу: <https://www.dcz.gov.ua/analitics/68>
2. Профспілка працівників освіти і науки України [Електронний ресурс] : офіційний веб-сайт. – Режим доступу: <https://pon.org.ua/novyny/6286-ntser-obgovorila-problemu-zberezheniya-ta-rozvitku-trudovogo-potencalu-ukrayini.html>
3. Державне агентство з питань електронного урядування України [Електронний ресурс] : офіційний веб-сайт. – Режим доступу: <https://www.e.gov.ua/>

Романчук Д., Мансілья В.

*«Фінанси, банківська справа та страхування», 3 курс
ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»
Науковий керівник – к.е.н., доцент кафедри страхування Димніч О.В.*

ФОРМУВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОГО ПОРТФЕЛЮ НЕДЕРЖАВНИХ ПЕНСІЙНИХ ФОНДІВ

Всім відомо, що система недержавного пенсійного забезпечення створює можливості для збереження та примноження коштів вкладників фонду для забезпечення отримання доходу після настання пенсійного віку. Говорячи про недержавні пенсійні фонди, їх головною перевагою є можливість не лише акумулювання грошей на потреби пенсійного забезпечення, а бути водночас й інституційним інвестором, який інвестує кошти в економіку країни.

Сутність інвестиційної політики НПФ зводиться до класичного обґрунтування вибору «ризик-дохідність». Чим вищий інвестиційний прибуток, тим ефективніша

політика інвестицій є. Проте, безперечно, ця політика попадає під жорстке регулювання з точки зору закону. Відповідно до Закону України «Про недержавне пенсійне забезпечення» в Україні визначено обмеження за напрямками інвестиційної діяльності НПФ, що має сприяти зниженню ризику інвестиційної діяльності з метою зниження ризиків учасників НПФ. Аналізуючи даний закон можна вивести наступне правило: у інвестиційному портфелі недержавних пенсійних фондів лівову частку повинні займати інвестиції у низькодохідні, але водночас, низькоризиковані активи. Іншими словами, обмеження стосуються саме активів, тобто у що інвестує недержавний пенсійний фонд. Хотілося б зауважити, що найменші обмеження стосуються інвестування в банківські депозити. Тому що це один із найвлучніших прикладів низькоризикованих активів: кошти, які зберігаються на депозитних рахунках мають гарантований рівень доходу, є високоліквідними, що дозволяє фонду швидко реагувати на вимоги учасників і підвищує його платоспроможність. Отже, даний напрямок інвестиційної діяльності є одним з найменш низькодохідних, однак і найменш ризикових.

Безперечно, для того, щоб збільшити дохідність портфелю, недержавні пенсійні фонди можуть інвестувати у високодохідні активи, які внаслідок цього, є високоризиковані, проте їх частка у портфелі обмежується. Для того, щоб ясніше відобразити, які згідно законом, існують варіації структури інвестиційного портфелю, подамо нормативи у вигляді табл.1:

Таблиця 1

НОРМАТИВИ СТРУКТУРИ ІНВЕСТИЦІЙНОГО ПОРТФЕЛЮ НЕДЕРЖАВНИХ ПЕНСІЙНИХ ФОНДІВ

Інвестиційний портфель	Норматив, %
Банківські депозити та ощадні сертифікати банків	50
Цінні папери, доходи за якими гарантовано КМУ	50
Облігації, емітентами яких є резиденти України	40 (не більше 5% одного емітента)
Акції, емітентами яких є резиденти України	40
Цінні папери іноземних резидентів	20 (не більше 5% одного емітента)
Іпотечні цінні папери	40
Об'єкти нерухомості	10
Банківські метали	10
Інші активи, незаборонені чинним законодавством	5

НПФ може встановити ще жорсткіші обмеження на інвестування за типами активів і структурою інвестиційного портфеля за конкретним договором довірчого управління з конкретною керівною компанією. Зокрема, при використанні послуг декількох різних керівних компаній можна доручити кожній компанії певний тип операцій або певний сегмент ринку, де вона найбільш сильна. Діяльність недержавних пенсійних фондів з розміщення коштів пенсійних резервів, крім щомісячної звітності до інспекції НПФ, щодня контролюється службами спеціалізованого депозитарію.

Відповідно до дослідження, проведеного Financial and Economic Analysis in the VRU, структура інвестиційного портфелю середньостатистичного недержавного пенсійного фонду зберігається наступна (рис.1):

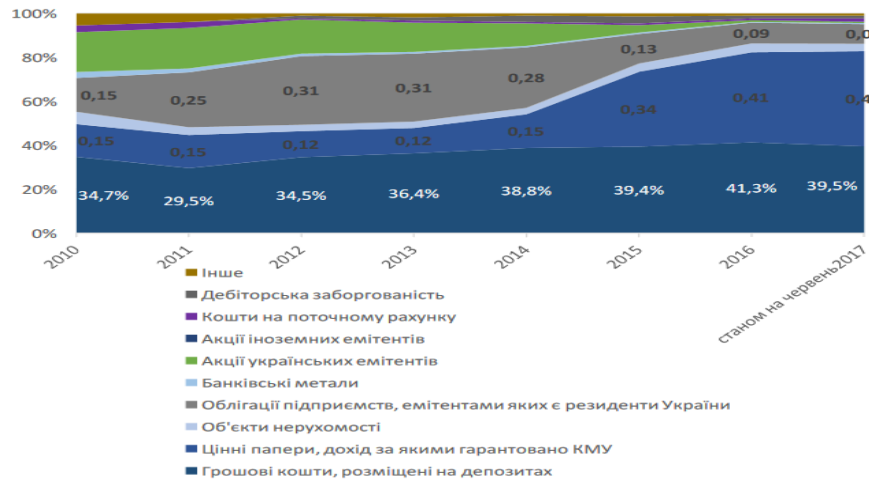

Рис.1. СТРУКТУРА ІНВЕСТИЦІЙНОГО ПОРТФЕЛЮ СЕРЕДНЬОСТАТИСТИЧНОГО НЕДЕРЖАВНИХ ПЕНСІЙНИХ ФОНДІВ

Аналіз особливостей інвестиційної діяльності НПФ в Україні свідчить про консервативну інвестиційну політику. Основними напрямками інвестування пенсійних активів НПФ в Україні є грошові кошти розміщені на депозитних банківських рахунках, облігації, менш популярний напрямок – акції.

Удосконалення інвестиційної діяльності НПФ в Україні пов'язана з розвитком фондового ринку в Україні.

Література:

1. <http://vseprogroshi.com.ua/nederzhavnij-pensijnij-fond-v-ukra%D1%97ni-yak-ce-pracyuye.html>
2. https://www.nfp.gov.ua/files/17_Dep_Repetska/NPF_II_kv%202017.pdf
3. http://www.uaib.com.ua:88/abcpeople/abetka_npf.html
4. <http://napfa.com.ua/blog/12/>

Садиков С.Р.

аспірант кафедри фінансові ринки
ДВНЗ «Київський національний економічний університет ім. В. Гетьмана»
Науковий керівник – к.е.н., професор Гапонюк М. А.

«ГОЛОВОЛОМКА» РОЗ'ЄДНАННЯ ВАЛЮТНОГО КУРСУ

У статті «The Six Major Puzzles in International Macroeconomics: Is There a Common Cause?» («Шість головних головоломок у міжнародній макроекономіці: чи є спільний причина?») [1], яка буда опублікована у 2000 році, Моріс Обстфельд та Кеннет Рогофф назвали проблему неспроможності пояснити короткострокові рухи валютних курсів (до одного року) за допомогою теоретичних макроекономічних моделей «головоломокою роз'єднання валютного курсу» (Exchange-rate disconnect puzzle). Серед інших шести «головоломок» це питання залишається актуальним і в наш час. Між тим, дослідження щодо взаємозв'язків між валютним курсом та іншими макроекономічними показниками країни-емітента почались у другій половині 20 століття та тривають досі.

Так, М.Мусса в статті «Емпіричні закономірності у поведінці валютних курсів та теорії валютного ринку» [2], що вийшла в світ у 1979 році, зробив висновок, що зміни у валютних курсах слідує процесам випадкового блукання та більшість цих змін є неочікуваними. На його думку жодна модель валютного курсоутворення не змогла адекватно пояснити всі зміни валютних курсів.

Приблизно такий самий висновок опублікували і Р.Міз та К.Рогофф у 1983 році в статті «Емпіричні моделі валютного курсу семидесятих: чи придатні вони поза вибіркою?» [3]. Основним висновком цієї статті є те, що моделі валютного курсу,